

ХАУЪРД ЛЪВКРАФТ КОТКИТЕ НА УЛТАР

Превод от английски: Адриан Лазаровски, 2015

chitanka.info

Разказват, че в Ултар, отвъд река Скай, никой не смее да убие котка. Склонен съм да вярвам в това, особено докато гледам как котаракът ми мърка и се протяга пред огнището. Котките са тайнствени, енигматични създания; нещо повече — те са близки до онези, които хората вече не могат да видят. Котката е душата на античния Египет и пази спомена за отдавна забравените градове в Мерое и Офир^[1]. Тя е родственик на властелините на джунглите — тигрите, лъвовете и леопардите — и наследник на най-мрачните и зловещи тайни на доисторическа Африка. Сфинксът с неин братовчед и говори езика ѝ, ала котката е по-древна от него и помни дори това, което той не знае.

Преди убийството на котка да бъде забранено със закон, в Ултар живееха стар земеделец и неговата жена, които хранеха нечувана омраза към мъркащите създания. Най-голямото им удоволствие беше да залагат капани, с които улавяха и впоследствие убиваха съседските котки. Никой не знаеше защо постъпваха така — дали защото среднощното мяукане ги дразнеше, или защото не обичаха котките да се разхождат из големия им двор... Каквато и да бе причината, този старец и съпругата му изпитваха невероятна наслада от улавянето и погубването на пухкавите четириноги, имали нещастieto да се доближат до къщата им, а съдейки по кошмарните звуци, ехтящи в нощта, самото умъртвяване бе невероятно мъчително.

Незнайно защо, съгражданите им не обсъждаха тази тема с жестоките старци — било заради суровите изражения на изсъхналите им лица, било заради зловещата им къщурка, скрита под мрачната сянка на огромни дъбове в дълбините на запустелия им двор. В интерес на истината повечето собственици на котки дълбоко ненавиждаха странните старци, ала изпитваха и боязън от тях; ето защо, наместо да отправят своите обвинения в лицето на хладнокръвните убийци, те полагаха всевъзможни усилия любимото им животинче да стои настрана от затъntenата къщурка под тъмните дървета. Обаче въпреки старанията им, от време на време се случваше някоя котка да изчезне и тогава нощта се раздираше от сърцераздирателни вопли. Хората безутешно скърбяха за загубата на любимото си същество и се утешаваха само с мисълта, че можеше да бъде още по-зле — например да изгубят свидна рожба. Все пак

жителите на Ултар бяха обикновени, простодушни хорица и нямаха никаква представа откъде са се появили котките.

Един ден по тесните калдъръмени улички на градчето затрополя причудлив керван. Страниците бяха смугли и не приличаха на пътешествениците, които два пъти годишно минаваха през Ултар. На пазара те купуваха ярки мъниста от търговците и предсказваха съдбата на любопитните, които наобикаляха каруците им. Никой не знаеше откъде са дошли тези скиталци, но жителите на Ултар ги бяха виждали да отправят странни молитви, покривалата на талигите им бяха украсени с изображения на причудливи фигури с човешки тела и глави на котки, ястреби, овни и лъвове, а предводителят на кервана носеше необикновено украшение за глава с два рога и диск между тях^[2].

Сред страниците имаше едно осиротяло момче, чието единствено близко същество бе малко черно котенце. Чумата не бе милостива към детето, защото прибра родителите му, ала не беше и съвсем безжалостна, понеже му остави това пухкаво другарче. Когато човек е на толкова крехка възраст, може да намери утеха в общуването с четириног приятел; ето защо момчето, което смуглите скиталци наричаха Менес^[3], си играеше с котенцето край пъстро оцветената каруца и по-често се смееше, отколкото плачеше.

Ала ето че на третата сутрин от престоя на страниците в Ултар Менес не можа да открие своя четириног приятел. Когато го зърнаха да ридае безутешно на пазара, местните жители му разказаха за съсухрения старец и жена му, както и за кошмарните вопли, ехтящи посред нощ от занемарения им двор. Щом ги изслуша, момчето престана да плаче и хлипанията му бяха заменени от медитация, а медитацията — от молитва. Менес протегна ръце към слънцето и започна да се моли на език, който никой от обитателите на Ултар не разбираше. Всъщност те така и не положиха кой знае какви усилия да разберат какво изрича детето, понеже вниманието им тутакси бе приковано към небето и необикновените очертания, които облаците бяха започнали да приемат. Колкото и невероятно да звучи, когато невръстният Менес приключи с молитвата си, облаците оформиха силуетите на призрачни хибридни същества, короновани с дискове и извити рога. Природата е неизчерпаем източник на илюзии, способни да поразят и най-буйното въображение.

Тази нощ смуглите скиталци напуснаха Ултар и никой не ги зърна отново. А местните жители бяха озадачени, когато забелязаха, че из целия град не се мярка и една-единствена котка. Вече нямаше кой да мърка и да се протяга пред огнищата, защото всички котки — големи и малки, черни и бели, сиви и ивичести — бяха изчезнали. Старият Кранон, управникът на града, твърдеше, че странниците с изрисуваните каруци са взели котките със себе си, отмъщавайки за погубеното котенце на Менес, и сипеше проклетия по адрес на кервана и малкото момче. Обаче Нит, мършавият нотариус, заяви, че ако някой е виновен, това са съсухреният земеделец и жена му, чиято нечовешка омраза към котките била всеизвестна. Ала никой така и не се осмели да изрази недоволството си пред злоещото семейство — дори след като Атал, синът на съдържателя на странноприемницата, разказа как на здрачаване видял всички котки на Ултар да се събират в прокълнатия двор, след което започнали бавно да обикалят около къщата в колона по две, сякаш изпълнявайки странен ритуал. Местните жители не знаеха доколко могат да вярват на словата на толкова малко момче и макар да се бояха, че страшната двойка е омагьосала котките им, не смееха да се изправят срещу жестокия старец... поне докато не го срещнат извън пределите на отблъскващия му мрачен двор.

Тази вечер Ултар си легна да спи, обзет от безплодна ярост. Когато на следващата сутрин обитателите му се събудиха, котките седяха пред огнищата — големи и малки, черни и бели, сиви и ивичести. На хората им направи впечатление, че мъркащите четириноги изглеждат по-охранени и лениви от обикновено. Старият Кранон отново заяви, че смуглите скиталци ги били взели, защото никоя котка не се връщала жива от затътената къщурка под сянката на дъбовете. Ала повечето му съграждани не споделяха мнението му. Ако имаше нещо, за което всички да са съгласни, това бе следното — котките сякаш бяха изгубили апетит и обстоятелството, че отказваха да изядат обичайната си дажба месо и да лочат от паничката си с мляко, беше, меко казано, доста необичайно. В продължение на цели два дни ленивите котки на Ултар не се докоснаха до храната си и само дремеха пред огнището или се излежаваха на припек.

Мина цяла седмица, преди жителите на Ултар да забележат, че след здрачаване прозорчетата на злоещата къщурка остават тъмни.

Тогава нотариусът Нит отбеляза, че никой не бил виждал съсухрения старец и жена му след нощта на загадъчното котешко изчезване. Следващата седмица управникът на града преодоля страха си и реши да посети дома на земеделеца, вземайки със себе си ковача Шанг и каменоделеца Тул в качеството им на свидетели. След като разбиха паянтовата врата на къщурката, те откриха два оглозгани човешки скелета, проснати на землистия под, както и множество едри бръмбари, пълзящи из тъмните ъгли.

Впоследствие в градската управа на Ултар се говореше много за това. Следователят Зат спореше с нотариуса Нит, а Кранон, Шанг и Тул бяха затрупани с въпроси. Дори невръстният Атал, синът на съдържателя на странноприемницата, бе подложен на дълъг разпит и накрая получи сладкиш за награда. Мъжете беседваха за стария земеделец, за жена му, за кервана на смуглите скиталци, за малкия Менес, за черното му котенце, за молитвата на Менес, за облаците в небето по време на молитвата му, за стореното от котките в нощта на заминаването на кервана и за оглозганите скелети, открити в мрачната къщурка под сянката на дъбовете.

И тъй, накрая градската управа прие необикновен закон, който се обсъждаше нашир и дълж, като се започне от търговците в Хатег и се стигне до пътешествениците в Нир, а именно — че от този ден нататък убийството на котка в Ултар се забранява и ще бъде считано за най-тежко престъпление.

[1] Мерое — град на територията на Северен Судан, някогашна столица на древното царство Куш, чиито пирамиди (макар и по-малки и с доста по-стръмни стени от египетските) и до днес привличат интереса на туристите; Офир — митична страна, за която се разказва в Библията, богата на злато, скъпоценни камъни и всякакви съкровища. — Б.пр. ↑

[2] Препратка към древноегипетското божество Хатор — съпруга на Хор, богиня на небето, любовта и красотата; персонификация на Млечния път. Изобразява се с рога на крава и слънчевия диск между тях. — Б.пр. ↑

[3] Според изследователите на Лъвкрафт зад личността на този герой се крие бъдещият египетски фараон Менес — легендарният

водач, основал Първата династия, обединил Горен и Долен Египет и построил столицата Мемфис. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.